

[Fogh Rasmussen]

er blevet mindre konkurrencedygtig, den sælger færre varer, og han risikerer derfor at blive arbejdsløs. Det er en ond cirkel, og det er den onde cirkel, vi i venstre ønsker afløst af en god cirkel. I venstre jagter vi ikke folks løn, tværtimod. Den lønmodtager, der udfører et godt arbejde, skal også have noget ud af det. Det er derfor, vi vil beskytte familierne imod højere skatter. Men det kræver besparelser på de offentlige budgetter, og denne debat drejer sig jo også om finanslovforslaget.

Jeg kan på venstres vegne sige, at vi kan tilslutte os den spareplan, som regeringen har lagt frem. Vi føler, at når det nu engang er nødvendigt at skære ned, så har regeringen taget de sociale hensyn, der er nødvendige. De ældre får en særlig varmhjælp, og pensionerne holdes uden for 4 pct.-lønnen. Ungdomsydelsen til de 16-18-årige erstattes af forhøjet og ekstra børnetilskud, som betyder, at særlig svagt stillede får en håndsrækning. Der er bebudet en særlig indsats for at få unge i arbejde eller uddannelse. Regeringen har også efter vor opfattelse vist solidaritet med de svage stillede i andre lande ved at ville forøge u-landsbistandens forholds-mæssige størrelse.

Hr. Heinesen anklagede regeringens oplæg for at savne social balance og savne solidaritet, men det, vi må spørge om, er, om det er særlig solidarisk at fortsætte et dansk overforbrug, som er betalt med lånte penge, der kunne have været bedre anvendt i u-landene, hvor folk har det værre end hos os. Er det særlig solidarisk at fortsætte gældsstiftelsen og på den måde trække veksler på fremtidige generationer? Er det særlig solidarisk at fortsætte en politik, som driver renten opad til skade for de unge, der vil etablere sig i bolig eller med virksomhed? Er det særlig solidarisk at fortsætte en politik, som skaber inflation? Hvem er det, inflationen rammer? Ja, det er jo ikke de velstående, de skal nok finde udveje for at beskytte sig imod den. Nej, inflationen rammer de svage stillede, og derfor er det solidarisk og afbalanceret at føre en politik, som tager sigte på at dæmpe inflationen. Og er det særlig solidarisk at fortsætte en politik, som skaber større og større arbejdsløshed?

Der er ingen, der skal tro, at det er særlig sjovt at stå her og anbefale offentlige besparelser. Det piner da også os at vide, at mange

familier, også arbejdsløse, hvor økonomien i forvejen kan være anstrengt, måske må opleve en indkomstnedgang. Men der er én ting, der vil pine os endnu mere, og det er, hvis de fortsat skal være arbejdsløse, og det vil de fortsat være, hvis ikke der gribes ind.

Efter venstres opfattelse sigter regeringens oplæg på, at de skal have et arbejde, at beskæftigelsen skal forøges, og der er ingen smutveje til ægte og til varige arbejdspladser. Det kræver, at det offentlige underskud sættes ned, så renten kan sættes ned. Det kræver, at danske virksomheder kan producere bedre varer og til lavere omkostninger end i udlandet. Det kræver, at vi simpelt hen alle sammen tager et langt og et sejt tag. Det vil vi gerne være med til i venstre, det er nemlig ægte solidaritet med de arbejdsløse.

Gammelgaard (KF):

Det fremgår af den redegørelse om situationen for den danske økonomi og de offentlige finanser, som blev offentliggjort i sidste uge, at der uden indgreb må forventes et statsfinansielt underskud på 80 mia kr. i 1983. Det kan endda gå endnu værre. Der er ikke lyspunkter i den internationale økonomiske situation, og noget kunne tyde på, at der ikke kan forventes den forudsatte økonomiske vækst på godt 2 pct. næste år.

Lige siden 1975 har statsfinansierne været kendetegnet af et stigende underskud. Statsunderskuddet er vokset særlig stærkt siden 1979, og nu sætter væksten i underskuddet nye kedelige rekorder år efter år. En konsekvens heraf bliver, at nettogælden for det offentlige må forventes at svare til ca. en tredjedel af den samlede produktion ved udgangen af 1983 mod omkring 10 pct. blot 3 år tidligere. Underskuddet på de offentlige finanser er nu så stort, at der opstår en selvforstærkende tendens til stadig voksende nettogæld, nettorenteudgifter og -underskud. Der er tale om en accelererende rentes rente-effekt. Fra i 1979 at beløbe sig til knap 10 mia kr. forventes statens renteudgifter i 1983 at blive 40 mia kr. Det betyder, at i 1983 kommer hele det forventede statsindkomstskatteprovenu til at gå til betaling af renteudgifter. Det danske samfund er på vej til at lide rentedøden. Det enormt store salg af statsobligationer får renteniveauet til at forøges, og samtidig forvrides hele kapitalmarke-